

Republika Hrvatska
Trgovački sud u Splitu
Split, Sukoišanska 6

Poslovni broj: P-343/2023-26

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Trgovački sud u Splitu, sudac Ana Misir Šarić, u pravnoj stvari tužitelja Druga fundacija SPV d.o.o., Zagreb, Lonjička ulica 2a, OIB: 25132169807, kojeg zastupa punomoćnik Miro Marinović, odvjetnik u Zagrebu, Pere Bumanija 5/4, protiv tuženika OTP banka d.d., Split, Ulica Domovinskog rata 61, OIB: 52508873833, kojeg zastupaju punomoćnici odvjetnici u Odvjetničkom društvu Anić & Anić d.o.o. iz Splita, radi utvrđenja i isplate, nakon održane javne glavne rasprave zaključene 9. travnja 2026. u prisutnosti zamjenice punomoćnika tužitelja Paule Dokić, odvjetničke vježbenice u Odvjetničkom društvu Santica & Đapić j.t.d. te zamjenika punomoćnika tuženika Dražena Čuljka, odvjetnika u Splitu, 13. svibnja 2026.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da je ništetna ugovorna odredba u Ugovoru o kreditu broj:41511/07 koji je sklopljen 12. ožujka 2007. između Ivana Molnara, Zagreb,Šenkovečka 10, OIB: 70859838113 kao korisnika kredita s jedne strane i Societe Generale-Splitska banka d.d. Split, Domovinskog rata 61, OIB: 69326397242 kao kreditora s druge strane, i to članak 2.4. Ugovora o kreditu, u dijelu koji glasi: „Sva plaćanja novčanih obveza zasnovanih na Ugovoru (otplata glavnice i kamata, naknada, troškova i drugo) izvršit će se u kunskoj protuvrijednosti izabrane valute Ugovora, izračunato korištenjem prodajnog tečaja Kreditora(prodajni tečaj kune u odnosu na CHF), vrijedećeg na dan plaćanja, ako Ugovorom nije drugačije određeno.“

II. Nalaže se tuženiku, OTP banka d.d., da tužitelju Druga fundacija SPV d.o.o., u roku od petnaest dana plati iznos od 6.589,68 EUR, sa zateznim kamatama koje na taj iznos teku od 30. rujna 2015. do isplate po stopi koja je do 31.12.2007., određena Uredbom o visini stope zatezne kamate; od 01.01.2008. do 31.07.2015., određena za svako polugodište uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, od 01.08.2015. do 31.12.2022., određena za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, od 01.01.2023. do 29.12.2023., određena za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, od 30.12.2023. do isplate, određena uvećanjem referentne stope (kamatna stopa koju je

Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke) za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine.

III. Odbija se zahtjev tužitelja Druga fundacija SPV d.o.o. da mu tuženik OTP banka d.d. u roku od petnaest dana plati 1.410,32 EUR sa zateznim kamatama koje na taj iznos teku od 12. ožujka 2007. do isplate, te zahtjev da mu plati zatezne kamate na iznos od 6.589,68 EUR od 12. ožujka 2007. do 29. rujna 2015.

IV. Utvrđuje se da ne postoji tražbina tuženika OTP banke d.d. prema tužitelju Druga fundacija SPV d.o.o. u iznosu od 3.579,37 EUR.

V. Odbija se zahtjev tužitelja Druga fundacija SPV d.o.o. koji glasi:

"Nalaže se tuženiku da u roku od 15 dana, glede predmetnog Ugovora o kreditu, broj: 41511/07, od dana 12.03.2007. godine, u sudski spis dostavi sljedeću Dokumentaciju:

1. Sve eventualne anekse ugovora o kreditu
2. Sve eventualne odluke o promjeni kamatnih stopa (ili pregled promjena ugovorenih kamatnih stopa), sa pripadajućim otplatnim planovima
3. Karticu kredita po kupcu / promet po kreditu / knjigovodstvenu karticu."

VI. Nalaže se tuženiku OTP banka d.d. da tužitelju Druga fundacija SPV d.o.o. u roku od petnaest dana naknadi troškove postupka u iznosu od 1.991,84 EUR-a sa zateznim kamatama koje na taj iznos teku od 13. svibnja 2026. do isplate, po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine.

VII. Odbija se zahtjev tužitelja Druga fundacija SPV d.o.o. da mu tuženik OTP banka d.d. u roku od petnaest dana naknadi troškove postupka u iznosu od 1.539,64 EUR-a, a sa zateznim kamatama koje na taj iznos teku od 13. svibnja 2026. do isplate, po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine.

Obrazloženje

1. Tužitelj je 13. lipnja 2023. podnio tužbu protiv tuženika, radi utvrđenja i isplate. Tužitelj u tužbi navodi kako aktivna legitimacija tužitelja za podnošenje ove tužbe proizlazi iz Ugovora o ustupu / prijenosu tražbine (cesiji) zaključenog između Ivana Molnara kao ustupitelja i tužitelja kao primatelja. Tuženik da je uredno obaviješten o prijenosu tražbine te da tuženik nije imao nikakve prigovore niti upite vezano za ustup tražbine. Pasivna legitimacija tuženika da proizlazi iz činjenice što je upravo tuženik

pravni sljednik trgovačkog društva Societe Generale - Splitska banka d.d. Naime, Ivan Molnar kao korisnik kredita i prednik tuženika Societe Generale - Splitska banka d.d. kao banka (kreditor) da su 12. ožujka 2007. sklopili Ugovor o kreditu broj 41511/07. Na temelju tog ugovora da je prednik tuženika korisniku kredita Ivanu Molnaru odobrio i stavio na raspolaganje iznos od 50.700,00 CHF, u kunsnoj protuvrijednosti. Međutim, ugovorne odredbe kojim je ugovorena valuta švicarski franak, uz koju je vezana glavnica da su nezakonite i nišetne iz razloga što se među strankama nije pojedinačno pregovaralo o tim ugovornim odredbama, niti je prednik tuženika prije sklapanja Ugovora o kreditu korisnika kredita informirao o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti. Takvo postupanje pravnog prednika tuženika da je prouzročilo znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih stranaka, na štetu korisnika kredita. Naime, pravni prednik tuženika da je prilikom sklapanja ugovora o kreditima, u razdoblju od početka 2004. do kraja 2008., a u kojem razdoblju je sklopljen i Ugovor o kreditu koji je predmet ovog postupka, da je ugovarao nišetne valutne klauzule u valuti CHF, a što je pravomoćno utvrđeno u postupku koji se vodio pred Trgovačkim sudom u Zagrebu, pod poslovnim brojem P-1401/12, a ista činjenica je potvrđena presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, poslovni broj PŽ-6632/2017 od 14. lipnja 2018.

2. Konkretno, u toj odluci da je utvrđeno kako je tuženik, odnosno njegov pravni prednik, povrijedio kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima, koristeći u istima nišetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju – ugovorima o kreditima na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja predmetnih ugovora nisu kao trgovci potrošače u cijelosti informirali o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi zaključenja predmetnih ugovora o kreditu, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana pa da je time tuženik postupao suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj 96/2013.) i to članaka 81., 82. i 90., a od 7. kolovoza 2007. do 31. prosinca 2008. protivno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj 79/07., 125/07., 75/09., 89/09., 133/09.) i to članaka 96. i 97. te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima.

3. Nadalje, tužitelj u tužbi navodi kako utvrđenja iz tih presuda obvezuju sud u ovom predmetu sukladno članku 138.a Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj 79/07., 125/2007. i 79/2009.), članku 118. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj 41/2014.), članku 126. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj 19/2022.) te članku 502.c Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" broj 53/1991., 91/1992., 58/1993., 112/1999., 88/2001., 117/2003., 88/2005., 02/2007., 84/2008., 96/2008., 123/2008., 57/2011., 148/2011., 25/2013., 89/2014., 70/2019., 80/2022., 114/2022., 155/23., 146/25., dalje: ZPP).

4. Naime, pravni prednik tuženika da je na temelju nišetnih ugovornih odredbi obračunavao korisniku kredita ukupan iznos anuiteta sukladno ugovorenoj valutnoj klauzuli, što je za posljedicu imalo povećanje kunskog mjesečnog anuiteta za korisnika kredita, a samim time i povećanje obveze korisnice kredita prema tuženikovom pravnom predniku, odnosno tuženiku.

5. Ništetnost odredbi valutne klauzule u valuti CHF da znači kako su nezakonita sva povećanja korisnikovih obveza prema tuženikovom pravnom predniku, odnosno tuženiku, na temelju jačanja tečaja valute CHF u odnosu na valutu kuna (danas EUR-a). Stoga, korisnik kredita da je po toj osnovi preplatio svoju obvezu po predmetnom kreditu. Taj iznos da čini razliku između svakog nezakonito uvećanog anuiteta i početnog mjesečnog anuiteta, umanjeno za eventualnu razliku koja bi korisniku kredita s te osnove bila priznata prilikom izračuna konverzije kredita ako je do iste došlo.

6. Nadalje, tužitelj u tužbi navodi kako bi tužitelju u svakom slučaju, ako su ugovorne strane izvršile konverziju kredita sukladno Zakonu o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju ("Narodne novine" broj 102/2015., dalje ZID ZPK) pripadalo najmanje pravo na isplatu pripadajućih zakonskih zateznih kamata na više plaćane iznose, a koje je iznose korisniku kredita tuženik, odnosno pravni prednik tuženika, eventualno uračunao prilikom izračuna konverzije kredita u skladu s člankom 19.c ZID ZPK-a, obračunatih u skladu sa člankom 1115. ZOO-a i to od svake pojedine uplate pa do dana izvršene konverzije.

7. Stoga, kako tužitelj ne raspolaže nikakvom dokumentacijom osim Ugovora o kreditu, tužitelj najprije predlaže da sud, sukladno članku 186.b ZPP-a naloži tuženiku da u roku od 15 (petnaest) dana dostavi svu dokumentaciju vezanu za Ugovor o kreditu broj 41511/07 od 12. ožujka 2007. te da potom donese presudu kojom će utvrditi da su ništetne ugovorne odredbe sadržane u Ugovoru o kreditu broj 41511/07. koji je 12. ožujka 2007. sklopljen između Ivana Molnara kao korisnika kredita i Societe Generale-Splitska banka d.d. kao kreditora, a kojim je ugovornim odredbama ugovorena valuta švicarski franak, uz koju je vezana glavnica kredita i da naloži tuženiku da isplati tužitelju preplaćeni iznos po toj osnovi.

8. Tužitelj je predložio da sud u dokazne svrhe pregleda i pročita isprave i to: Ugovor o ustupu / prijenosu tražbine (cesiji), zahtjev za dostavom dokumentacije (Obavijest o preuzimanju tražbine), izvatke iz sudskog registra za tuženika, Ugovor o kreditu broj 41511/07 od 12. ožujka 2007., presudu Trgovačkog suda u Zagrebu, broj P-1401/12 od 4. srpnja 2013., presudu Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, poslovni broj PŽ-6632/2017 od 14. lipnja 2018., da provede dokaz saslušanjem svjedoka Ivana Molnara te da provede dokaz financijsko-knjigovodstvenim vještačenjem.

9. Sukladno odredbi članka 284. ZPP-a tužba je tuženiku dostavljena na odgovor.

10. Tuženik se u odgovoru na tužbu usprotivio tužbi i tužbenom zahtjevu te je istaknuo prigovor nedostatka aktivne legitimacije, prigovor da u ovoj pravnoj stvari nisu ispunjeni kumulativno određeni uvjeti za podnošenje tzv. stupnjevite tužbe iz članka 186.b ZPP-a te je najprije naveo kako je tužba neuredna i nepodobna za daljnje raspravljanje, a u svakom slučaju da se protivi tužbenom zahtjevu, da osporava osnovu, ističe prigovor zastare te predlaže tužbeni zahtjev odbiti kao neosnovan.

11. Naime, tuženik je u odgovoru na tužbu naveo kako je člankom 138.a ZPP-a, koji je bio na snazi u vrijeme pokretanja postupka za zaštitu kolektivnih prava potrošača, bilo propisano da "Odluka suda donesena u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača iz članka 131. stavak 1. tog Zakona u smislu postojanja povrede

propisa zaštite potrošača iz članka 131. stavak 1. tog Zakona obvezuje ostale sudove u postupku koji potrošač osobno pokrene radi naknade štete koja mu je uzrokovana postupanjem tuženika". Dakle, iz te odredbe da je jasno kako se na pravna utvrđenja iz presuda koje su donesene u postupku kolektivne zaštite mogu pozivati samo i isključivo one osobe čiji su interesi i prava zaštićeni, tj. ostvareni u postupku kolektivne zaštite, a ne i netko treći. U konkretnom slučaju to da bi bio korisnik kredita Ivan Molnar kao potrošač, a ne tužitelj kao trgovačko društvo. Stoga, tužitelj da nije aktivno legitimiran u ovoj pravnoj stvari.

12. Nadalje, tuženik je naveo kako u ovoj pravnoj stvari nisu ispunjene kumulativno određene pretpostavke za podnošenje tzv. stupnjevite tužbe iz članka 186.b ZPP-a jer da tužitelj ne predlaže dokaz da je bilo kakvu kreditnu dokumentaciju zatražio od tuženika neposredno prije podnošenja tužbe, osim što navodi da se "obratio tuženiku sa zahtjevom za dostavu kreditne dokumentacije" te da "predmetnom zahtjevu tuženik do dana podnošenja tužbe nije udovoljio". Tuženik navodi kako je, sukladno članku 305. stavak 8. Zakona o kreditnim institucijama, kreditna institucija (ovdje tuženik), dužna dostaviti kreditnu dokumentaciju isključivo potrošaču na njegov zahtjev, a ne nekome trećem. Dakle, kreditnu dokumentaciju da je mogao zatražiti samo korisnik kredita Ivan Molnar, a ne i tužitelj.

13. Stoga, tuženik predlaže da sud postupi u skladu s člankom 186. stavak 1. ZPP-a i pozove tužitelja da postavi određeni tužbeni zahtjev.

14. Nadalje, tuženik je naveo kako je deklaratorni tužbeni zahtjev kojim tužitelj traži da se utvrde ništetnim odredbe Ugovora o kreditu kojim je ugovornim odredbama ugovorena valuta švicarski franak uz koju je vezana glavnica kredita nerazumljiv i neodređen, kao i da tužitelj uopće nema pravni interes za podnošenje ovakve tužbe jer da je kredit s valutnom klauzulom u CHF na kojeg se tužitelj poziva konvertiran u EUR kredit u skladu sa ZID ZPK koji je stupio na snagu 30. rujna 2015.

15. U odnosu na ugovorenu valutnu klauzulu, tuženik je naveo kako tužitelj ignorira činjenicu da je provedenom konverzijom kredita ugovor o kreditu s valutnom klauzulom u CHF izmijenjen u ugovor o kreditu s valutnom klauzulom u EUR i to na način kao da je od početka bio sklopljen u EUR. Tuženik upućuje na odredbu članka 19.a stavak 1. točka 3. ZID ZPK koja propisuje da se tim Zakonom uređuje odnos između vjerovnika i potrošača "u postupku konverzije tražbine nastale zbog prestanka ugovora o kreditu" denominiranih u kunama s valutnom klauzulom u CHF. Dakle, kada je korisnik kredita prihvatio ponudu tuženika i konvertirao CHF kredit, ugovor o kreditu s valutnom klauzulom u CHF da je pravno prestao postojati te da je nastao novi ugovorni odnos, tj. ugovor o kreditu s valutnom klauzulom u EUR s važenjem *ex tunc*, dakle, kao da je takav bio od samog početka.

16. Stoga, tuženik smatra kako tužitelj nema pravne osnove niti interesa za vođenje ove parnice jer je kredit s valutnom klauzulom u CHF u skladu s odredbama ZID ZPK konvertiran u EUR kredit, slijedom čega su stranke suglasno izmijenile osnovni ugovor gleda valutne klauzule i primijenjenih kamatnih stopa s važenjem *ex tunc* i načina promjene kamatne stope nakon provedene konverzije, tako da sporne ugovorne odredbe, suglasnom voljom ugovornih stranaka više nisu na snazi i ne proizvode nikakve pravne učinke jer se radi o pravno nepostojećim ugovornim odredbama. Naime, u skladu s odredbama ZID ZPK u postupku provođenja konverzije

kredita s valutnom klauzulom u CHF u kredit s valutnom klauzulom u EUR, korisnik kredita je sukladno članku 19.e stavak 5. prihvatio konverziju kredita, nakon čega je sklopljen Dodatak br. 1. Ugovora o kreditu kojim je provedena konverzija. Prema stavu tuženika to znači da svi učinci konverzije djeluju od trenutka sklapanja ugovora o kreditu s valutnom klauzulom u CHF, dakle, *ex tunc*. Naime, sklapanjem Dodatka br. 1. da je došlo do promjene, ne samo valutne klauzule na način da je iznos početno odobrene glavnice sada izračunat prema tečaju EUR, nego da je izmjenjena i početno ugovorena kamatna stopa, početno utvrđen otplatni plan i sve njegove izmjene (dakle i kamatne stope) zamijenjeni su novim otplatnim planom, pa da su dosljedno svi iznosi uplaćeni radi namirenja početno utvrđenih obroka konvertirani u EUR po tečaju na dan uplate. Stoga, kako konverzija djeluje od trenutka sklapanja ugovora o kreditu s valutnom klauzulom u CHF, dakle *ex tunc*, sklapanjem Dodatka br. 1. Ugovoru o kreditu kod korisnika kredita je, kao rezultat ukupnosti svih tih promjena utvrđena preplata u ukupnom iznosu od 3.579,37 EUR-a koja je u skladu s odredbom članka 19.c stavak 1. točka 5. alineja 1. i 2. ZID ZPK-a i Sporazumom o korištenju preplate iskorištena dijelom za namirenje 50% budućih obroka, dok je ostatak iskorišten za zatvaranje kredita 5. srpnja 2016. te da je utvrđen novi iznos nedospjele glavnice iskazan u valuti EUR.

17. Nadalje, tuženik navodi da je glede učinaka konverzije potpuno nebitno kolika je visina preplate jer da je mogao biti utvrđen i dug po konverziji te da je bitno to da je izračun konverzije rezultat ne samo promjene valute obveze nego i rezultat činjenice da su na kredit u trenutku sklapanja Dodatka br. 1. primijenjene potpuno određene kamatne stope koje je tuženik primjenjivao na kredite iste vrste s valutnom klauzulom u EUR, a koje kamatne stope su korisniku kredita bile poznate.

18. Korisnik kredita da je bio dobro informiran o načinu na koji će se konverzija provesti. To proizlazi iz činjenice da je tuženik prije sklapanja Dodatka br. 1. Ugovora o kreditu dopisom od 9. studenog 2015. predočio korisniku kredita sve informacije i objašnjenja o tome što je konverzija i na koji način će se Ugovor o kreditu konvertirati, informativni izračun konverzije za potrebe promjene izračuna uz korisničko ime i lozinku putem koje korisnik kredita može pristupiti na internetsku stranicu banke, kontakt broj telefona za sve dodatne informacije te pregled uplata po originalnom CHF kreditu, kao i simulirani otplatni plan kredita u valuti EUR na dan 30. rujna 2015. iz kojeg je vidljivo kako se mijenjala kamatna stopa za vrijeme cijelog otplatnog razdoblja, odnosno na koji će se način mijenjati prihvaćanjem konverzije i to sve u skladu s člankom 19.d ZID ZPK kojim je propisan postupak informiranja potrošača prije konačnog prihvaćanja konverzije ugovora o kreditu.

19. Tuženik je posebno istaknuo da odredbe ZID ZPK o konverziji kredita predstavljaju *lex specialis*, pa da imaju prednost pred odredbama ZOO-a o ništetnosti ugovora i bilo kojim pravilima koja bi bila u izravnoj koliziji s pravilima ZPK o konverziji kredita. Dakle, kada je korisnik kredita svojom slobodnom voljom prihvatio ponudu tuženika i sklopio sporazum kojim je konverzija kredita dosljedno provedena, onda se prava i obveze ugovornih stranaka trebaju prosuđivati isključivo i jedino u skladu s Dodatkom br. 1. Ugovora o kreditu. Prihvaćanjem izračuna konverzije i sklapanjem Dodatka br. 1. Ugovora o kreditu i Sporazuma o korištenju preplate korisnik kredita je postupio u skladu s načelom slobode uređivanja obveznih odnosa iz članka 2. ZOO-a, a sklopljeni Dodatak br. 1. je izraz autonomne volje korisnika kredita te da su sve

izmjene ugovora pravno valjane jer nisu u suprotnosti s Ustavnom Republike Hrvatske i prisilnim propisima.

20. Nadalje, tuženik je istaknuo prigovor radi prebijanja svoje tražbine prema tužitelju s osnove utvrđene i iskorištene preplate u ukupnom iznosu od 3.579,37 EUR-a, kao i prigovor zastare.

21. Tuženik predlaže da sud nakon provedenog postupka donese presudu kojom će odbiti tužbeni zahtjev kao neosnovan i obvezati tužitelja da tuženiku naknadi trošak postupka.

22. Osim toga, tuženik je naveo kako bi s obzirom na pravnu osnovu tužbenog zahtjeva, za slučaj da sud odluči provesti dokaz financijsko-knjigovodstvenim vještačenjem, sudski vještak trebao izračunati i tzv. negativne razlike jer kad se radi o povratu stečenog bez osnove, a predmet stjecanja je novac, da se ne može banka obvezati da na ime pretplate vrati glavnice koja je nominalno veća od glavnice koju je eventualno neosnovano stekla.

23. Predložio je tuženik da sud izvede dokaze čitanjem ugovora o kreditu, Dodatka br. 1. Ugovora o kreditu, ponude tuženika za konverziju kredita s priložima, Sporazuma o korištenju preplate, prometa po računu kredita – korištenje preplate i saslušanjem svjedoka Ivana Molnara.

24. Tužitelj je tijekom postupka ustrajao u navodima iz tužbe te je na pripremnom ročištu, pored ranije predloženih dokaza, predložio da sud izvede i dokaz saslušanjem svjedoka Mime Čumulović Duvnjak službenice tuženika i Lidije Koren, ne navodeći na koje okolnosti predlaže izvesti dokaz njihovim saslušanjem. Tužitelj je dostavio isprave, kreditnu dokumentaciju koju je korisnik kredita pribavio od tuženika. Tuženik je ustrajao u navodima koji su izneseni u odgovoru na tužbu te se usprotivio prijedlogu tužitelja za izvođenjem dokaz saslušanjem predloženih svjedoka jer da nije jasno što bi se njihovim saslušanjem trebalo utvrditi.

25. Sud je rješenjem poslovnog broja P-343/2023-9 od 7. travnja pozvao tužitelja da postavi određeni tužbeni zahtjev i iznova naznači vrijednost predmeta spora sukladno članku 186.b stavku 4. i 5. ZPP-a. Podneskom od 24. travnja 2025. tužitelj je postavio tužbeni zahtjev tako da sada traži utvrđenje ništetnim ugovorne odredbe sadržane u ugovoru o kreditu broj 41511/07 sklopljenog 12. ožujka 2007. između Ivana Molnara i Societe Generale- Splitska banka d.d. kojima je ugovorena valuta švicarski franak, uz koju je vezana glavnica kredita te je postavio zahtjev za isplatu 8.000,00 EUR-a, zajedno sa zakonskim zateznim kamatama koje teku na taj iznos od 12. ožujka 2007. pa do isplate, kao i podredni tužbeni zahtjev za isplatu 2.000,00 EUR. Naime, nakon provjere navoda iz tužbe, sud je utvrdio da manifestacijski zahtjev nije osnovan, pa je sud odredio tužitelju rok za postavljanje određenog zahtjeva kojim će nadomjestiti nekvalificirani odnosno uopćeni kondemnatorni zahtjev sadržan u stupnjevitom tužbi, što je tužitelj i učinio. Daljnji postupak proveden je kao u povodu svake kondemnatorne tužbe te je ovom presudom trebalo odlučiti o manifestacijskom zahtjevu i o naknadno određenom zahtjevu za isplatu. Dakle, iz sadržaja odredaba čl. 186.b. i 325.a ZPP-a izvodi se zaključak da sud, kad smatra da je prvi od zahtjeva stupnjevite tužbe neosnovan, ne donosi posebno rješenje o odbijanju tog zahtjeva, već na opisani način nastavlja postupak, a

zatim odlučuje o tom zahtjevu, i to presudom kojom ujedno odlučuje i o sada preciziranom drugom zahtjevu stupnjevite tužbe. Stav o tome da se konačnom presudom odlučuje i o manifestacijskom zahtjevu i o naknadno određenom zahtjevu za isplatu, potvrđuje shvaćanje kojeg je Vrhovni sud Republike Hrvatske zauzeo u svojoj odluci poslovni broj Revt-247/16 od 22. travnja 2020.

26. Podneskom od 18. siječnja 2026. tužitelj je tražio da sud utvrdi ništetnom ugovorne odredbe članka 2.4. sadržanu u ugovoru o kreditu broj 41511/07 sklopljenog 12. ožujka 2007. između Ivana Molnara i Societe Generale- Splitska banka d.d. te je istaknuo zahtjev za isplatu 6.589,68 EUR-a, sa zateznim kamatama koje teku na taj iznos od 30. rujna 2015. do isplate. Prihvatio je izračun sudskog vještaka i tražio 6.447,26 EUR preplaćenih anuiteta temeljem promjene tečaja valute CHF u odnosu na valutu HRK, potom razliku između glavnice koja je nastala zbog promjene tečaja, u odnosu na razliku u glavnici koju je tuženik priznao korisniku kredita u iznosu od 1.416,71 EUR, i zateznu kamatu u iznosu od 2.241,38 EUR, umanjeno za 3.515,67 EUR koliko je korisniku kredita priznato preplate od tuženika.

27. Tuženik je izjavio da se protivi povlačenju tužbe u dijelu tužbenog zahtjeva kojim je tužitelj tražio plaćanje 1.410,32 EUR sa zateznim kamatama. Zbog izjavljenog protivljenja tuženika povlačenju tužbe, trebalo je i o tom dijelu tužbenog zahtjeva odlučiti. Tužbeni zahtjev je u tom dijelu odbijen kao neosnovan jer na temelju rezultata vještačenja proizlazi da tužitelj nema tražbinu u tom iznosu.

28. Predmet postupka je zahtjev tužitelja za utvrđenje da je ništetna članka 2.4. sadržanu u ugovoru o kreditu broj 41511/07 sklopljenog 12. ožujka 2007. između Ivana Molnara i Societe Generale- Splitska banka d.d. te zahtjev za isplatu 6.589,68 EUR-a sa zateznim kamatama koje teku na taj iznos od 30. rujna 2015. do isplate, preplaćenih anuiteta i zateznih kamata do kojih je došlo uslijed promjene tečaja CHF u odnosu na valutu HRK.

29. U dokazne svrhe ovaj sud je pregledao i pročitao isprave i dokumentaciju sadržanu u spisu i to: Ugovor o ustupu / prijenosu tražbine (cesiji), zahtjev za dostavom dokumentacije (Obavijest o preuzimanju tražbine), izvatke iz sudskog registra za tuženika, Ugovor o kreditu broj 41511/07 od 12. ožujka 2007., presudu Trgovačkog suda u Zagrebu, broj P-1401/12 od 4. srpnja 2013., presudu Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, poslovni broj PŽ-6632/2017 od 14. lipnja 2018., Dodatka br. 1. Ugovora o kreditu, ponude tuženika za konverziju kredita s priložima, Sporazuma o korištenju preplate, prometa po računu kredita – korištenje preplate. Zamoljeni Trgovački sud u Zagrebu izveo je dokaz saslušanjem svjedoka Ivana Molnara. Izveden je i dokaz financijsko-knjigovodstvenim vještačenjem po Centru za vještačenja d.o.o.

30. Tužitelj je predložio da sud po potrebi izvede i dokaz saslušanjem svjedoka Mime Čumulović Duvnjak službenice tuženika i Lidiye Koren, ne navodeći na koje okolnosti predlaže izvesti dokaz njihovim saslušanjem.

31. Sukladno odredbi članka 219. stavak 1. ZPP-a stranka je dužna iznijeti činjenice i predložiti dokaze kojima se te činjenice mogu utvrditi pa je tako stranka koja predlaže izvođenje dokaza saslušanjem svjedoka dužna navesti koje svjedoke predlaže saslušati, kao i koje činjenice se trebaju utvrditi saslušanjem tih svjedoka.

32. Prema tome, kako dokazivanje obuhvaća sve činjenice koje su važne za donošenje odluke (članak 220. stavak 1. ZPP-a), a tužitelj nije naveo koje bi se to činjenice koje su važne za donošenje odluke u ovoj pravnoj stvari utvrdile izvođenjem dokaza saslušanjem predloženih svjedoka, sud je takav dokazni prijedlog tužitelja odbio kao nepotreban.

33. Među strankama tijekom postupka nije bilo sporno to da su Ivan Molnar kao korisnik kredita i prednik tuženika Societe Generale - Splitska banka d.d. kao kreditor 12. ožujka 2007. sklopili Ugovor o kreditu sa sporazumom o osiguranju zasnivanjem založnog prava broj 41511/07, kao ni to da je tužitelj kao primatelj s Ivanom Molnarom kao ustupiteljem sklopio Ugovor o ustupu / prijenosu tražbine 6. lipnja 2023.

34. Među strankama tijekom postupka nije bilo sporno ni to da je na temelju tog Ugovora o kreditu kreditor odobrio korisniku kredita kredit u kunskoj protuvrijednosti od 50.700,00 CHF, kao ni to da je između stranaka tog Ugovora o kreditu ugovoren rok otplate kredita od 180 mjeseci. Nema spora niti o tome da je ugovorom određeno da sva plaćanja novčanih obveza, otplata glavnice i kamata, naknada i troškova i drugo će se izvršiti u kunskoj protuvrijednosti izabrane valute ugovora, izračunato korištenjem prodajnog tečaja kreditora (prodajni tečaj kune u odnosu na CHF) vrijedećeg na dan plaćanja (članak 2.4. ugovora).

35. Među strankama nije sporno ni to da je su strane ugovora o kreditu sklopile Dodatak br. 1. Ugovora o kreditu kojim su izvršile izvršile konverziju kredita sukladno Zakonu o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju ("Narodne novine" broj 102/2015.).

36. Među strankama je bilo sporno postoji li osnova tražbine, odnosno je li odredba ugovora o kreditu kojom je ugovorena valutna klauzula ništetna, kao i to može li se tužitelj kao cesionar koji je pravna osoba, pozivati na utvrđenja iz kolektivnog potrošačkog spora kojim je utvrđena ništetnost određenih ugovornih odredbi iz ugovora o potrošačkom kreditiranju koje su sklapale banke, između ostalog i tuženik.

37. Nadalje, sporno je i to može li tužitelj uopće potraživati od tuženika isplatu s obzirom na to da su korisnica kredita i prednik tuženika sklopili Dodatak br. 1. Ugovoru o kreditu kojim je izvršena konverzija kredita iz CHF u EUR.

38. Sporna je bila i visina tražbine, kao i to je li nastupila zastara tražbine.

39. Pred Trgovačkim sudom u Zagrebu vođen je, pod poslovnim brojem P-1401/12, parnični postupak između tužitelja POTROŠAČA – Hrvatske udruge za zaštitu potrošača i tuženika Zagrebačke banke d.d., Privredne banke d.d., Erste & Steiermärkische bank d.d., Raiffeisenbank Austria d.d., Hypo Alpe-Adria Bank d.d., OTP banka Hrvatska d.d., Societe Generale – Splitska banka d.d. i Sberbank d.d. (ranije Volksbank d.d.), radi zaštite kolektivnih interesa potrošača. U tom postupku je utvrđeno je da je prednik tuženika u razdoblju od 1. listopada 2004. do 31. prosinca 2008. povrijedio kolektivne interese i prava potrošača ugovaranjem valutne klauzule švicarski franak u potrošačkim ugovorima o kreditu bez da je prethodno potrošače – korisnike kredita u cijelosti informirao o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, čime su povrijeđene odredbe

članka 81., 82. i 90. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine", broj 96/03.) i članka 96. i 97. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine", broj 79/07, 125/07., 75/09., 79/09., 89/09. i 133/09.). Ta odluka postala je pravomoćna 14. lipnja 2018.

40. Odredbom članka 502.c ZPP-a propisano je da se fizičke i pravne osobe mogu u posebnim parnicama za naknadu štete ili isplatu pozvati na pravno utvrđenje iz presude kojom će biti prihvaćeni zahtjevi iz tužbe iz članka 502.a stavka 1. ZPP-a, da su određenim postupanjem, uključujući i propuštanjem tuženika, povrijeđeni ili ugroženi zakonom zaštićeni kolektivni interesi i prava osoba koje je tužitelj ovlašten štiti. U tom će slučaju sud biti vezan za ta utvrđenja u parnici u kojoj će se ta osoba na njih pozvati.

41. Ugovorom o kreditu sa sporazumom o osiguranju zasnivanjem založnog prava broj 41511/07 kojeg je Ivan Molnar, kao korisnik kredita 12. ožujka 2007. sklopio s prednikom tuženika kao kreditorom, korisniku kredita je odobren kredit u iznosu od 50.700,00 CHF u kunsjoj protuvrijednosti prema prodajnom tečaju prednika tuženika na dan korištenja kredita. Ugovoren je rok otplate od 180 mjeseci.

42. Svjedok Ivan Molnar je u svom iskazu naveo da je ugovor o kreditu sklopio za kupnju nekretnine za život, jer je živio kao podstanar. S obzirom na njegova primanja, da nije mogao dignuti kredit u valuti euro, već u valuti švicarski franak. Izjavio je da nije sudjelovao u sastavljanju teksta ugovora i da nije pregovarao o sadržaju ugovora. Nadalje, izjavio je da nije dobio objašnjenja i upozorenja vezano za valutnu klauzulu, niti je informiran o parametrima bitnima za donošenje odluke o valutnoj klauzuli. Izjavio je da je ugovor pročitao i da je pretpostavio da ga razumije.

43. Dakle, iz navedenog iskaza proizlazi da je Ivan Molnar Ugovor o kreditu s prednikom tuženika sklopio kao potrošač. Osim toga, za navesti je kako nijedan dokaz ne upućuje na drugačiji zaključak, niti je to tuženik osporavao.

44. Ugovor o kreditu sklopljen je 12. prosinca 2007., dakle, u razdoblju koje je obuhvaćeno izrekom presude donesene u postupku povodom tužbe radi zaštite kolektivnih interesa i prava te sadrži identične odredbe o valutnoj klauzuli koje su navedenom presudom iz potrošačkog spora utvrđene ništetnima, pa se utvrđenja o ništetnosti odredbi iz potrošačkih ugovora o kreditu sklapanih u navedenom razdoblju između potrošača i, između ostalog, prednika tuženika, odnose i na predmetni Ugovor o kreditu.

45. Utoliko bi potrošač (korisnik kredita Ivan Molnar imao prema tuženiku tražbinu povrata novčanog iznosa kojeg je prednik tuženika stekao temeljem tih ništetnih odredbi, dakle bez pravne osnove, odnosno imala bi pravo na povrat onog što je primjenom navedenih odredbi platila predniku tuženika, sve sukladno odredbi članka 323. stavku 1. i članka 324. stavka 1. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine", broj 35/2005., 41/2008., 125/2011., 78/2015. i 29/2018., 126/2021., 114/2022. i 156/2022. - dalje: ZOO) o pravnim posljedicama ništetnosti ugovora ili njegovih pojedinih odredbi te članku 1111. stavku 1. ZOO-a.

46. Ta tražbina je prenesena na tužitelja na temelju Ugovora o ustupu / prijenosu tražbine od 6. lipnja 2023. koji je sklopljen između tužitelja kao primatelja te Ivana

Molnara kao ustupitelja. Taj zaključak nedvojbeno proizlazi iz sadržaja Ugovora o ustupu/prijenosu tražbine (cesiji) od 6. lipnja 2023.

47. Odredbom članka 80. ZOO-a propisano je da vjerovnik može ugovorom sklopljenim s trećim prenijeti na ovoga svoju tražbinu, osim one čiji je prijenos zabranjen zakonom ili koja je strogo osobne naravi, ili koja se po svojoj naravi protivi prenošenju na drugoga.

48. U Ugovoru o ustupanju/prijenosu tražbine (cesiji) navedeno je da Ivan Molnar ustupa tužitelju novčanu tražbinu koju ima prema predniku tuženika na temelju ništetnih odredbi Ugovora o kreditu, tražbinu na povrat preplaćenih iznosa s naslova valute, kamate i svih plaćenih naknada.

49. Predmetna tražbina nema ograničenja prijenosa. Naime objektivni identitet ove tražbine se prijenosom na drugog vjerovnika ne mijenja. Promjena u osobi vjerovnika ne utječe na identitet tražbine čak ni kad je osoba vjerovnika utjecala na određivanje sadržaja ili kvalitete tražbine pri sklapanju ugovora iz kojeg tražbina potječe. Stoga, tražbina korisnika kredita iz ugovora o kreditu ne mijenja svojstvo zbog ustupa tražbine trećoj osobi koja nije potrošač. Ugovor o cesiji u konkretnom slučaju predstavlja samo modus prijenosa tražbine s Ivana Molnara (kao potrošača) na tužitelja.

50. Prema odredbi članka 84. stavka 1. ZOO-a, primatelj ima prema dužniku ista prava koja je ustupitelj imao prema dužniku do ustupanja.

51. Identitet tražbine ne mijenja se njezinim ustupanjem i sva prava koja je za naplatu predmetne tražbine imao ustupitelj, ima i tužitelj kao primatelj tražbine. S obzirom na to da Ugovor o ustupu/prijenosu tražbine (cesiji) od 6. lipnja 2023. ispunjava sve pretpostavke i uvjete propisane zakonom te da nema negativnih pretpostavki vezanih za prirodu prenesene tražbine, prema shvaćanju ovog suda, tužitelj je aktivno legitimiran za podnošenje tužbe u ovoj pravnoj stvari.

52. Stoga, kako se tužitelj sukladno članku 502.c ZPP-a pozvao na utvrđenja iz postupka koji se vodio povodom tužbe za zaštitu kolektivnih interesa, tužitelj u ovom postupku koji se vodi radi utvrđenja (i isplate) ima pravni interes da se u ovom individualnom sporu utvrdi da je ništetna ugovorna odredba o valutnoj klauzuli.

53. Tuženik je tijekom postupka isticao kako tužitelj kao pravna osoba s kojom je korisnik kredita Ivan Molnar sklopio Ugovor o ustupu/prijenosu tražbine (cesiji) nije ovlašten u ovom postupku pozivati se na utvrđenja iz postupka koji se vodio povodom tužbe za zaštitu kolektivnih interesa nego da to može samo Ivan Molnar kao korisnik kredita, odnosno potrošač u ovom slučaju, za navesti je kako sukladno članku 84. stavak 1. ZOO-a primatelj prema dužniku ima ista prava koja je ustupitelj imao prema dužniku do ustupanja pa se isti može pozvati na utvrđenja iz postupka koji se vodio povodom tužbe za zaštitu kolektivnih interesa.

54. Međutim, tuženik je ovlašten u svakom pojedinačnom postupku iznositi činjenice koje se tiču toga da je isti prilikom sklapanja Ugovora o kreditu korisnicima kredita objasnio značenje ugovaranja valutne klauzule, kao i ekonomske posljedice koje valutna klauzula može imati za korisnike kredita te je u tom smislu dužan predložiti

i odgovarajuće dokaze. Stoga, kako tuženik u ovom postupku nije dokazao da je korisnika kredita upoznao sa značenjem ugovaranja valutne klauzule, kao i s ekonomskim posljedicama koje valutna klauzula može imati za korisnika kredita, zaključak je ovog suda kako je riječ o odredbi o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, a koja je za posljedicu imala znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana.

55. Stoga je utvrđeno da je ugovorna odredba članak 2.4. koja je sadržana u Ugovoru o kreditu broj 41511/07 koji je sklopljen 12. ožujka 2007. između Ivana Molnara kao korisnika kredita i prednika tuženika Societe Generale - Splitske banke d.d. kao kreditora, ništetna.

56. Tuženik je tijekom postupka isticao da je sklapanjem Dodatka br. 1. provedeno načelo konverzije kredita iz članka 19.b ZID ZPK i da konverzija djeluje *ex tunc*, pa da je u skladu s člankom 19.c. ZPK-a došlo do promjene, ne samo valutne klauzule na način da je iznos početno odobrene glavnice sada izračunat prema tečaju EUR-a nego da je izmijenjena i početno ugovorena kamatna stopa, početno utvrđeni otplatni plan i sve njegove izmjene (dakle i kamatne stope) da su zamijenjeni novim otplatnim planom i da su na taj način svi iznosi uplaćeni radi namirenja početno utvrđenih obroka konvertirani u EUR po tečaju na dan uplate. Stoga, kako konverzija djeluje od trenutka sklapanja ugovora o kreditu s valutnom klauzulom, sklapanjem Dodatka br. 1. Ugovora o kreditu da je konverzija dosljedno provedena pa da tužitelj ni iz tog razloga nema pravo zahtijevati isplatu od tuženika.

57. Glava IV.a ZPK-a nosi naslov "Konverzija kredita denominiranih u CHF i denominiranih u kunama s valutnom klauzulom u CHF" te je člancima 19.a do 19. i tog Zakona propisano na koji način dolazi do konverzije kredita.

58. Člankom 19.d stavak 1. ZPK-a propisano je da je za potrebe provjere izračuna konverzije vjerovnik dužan izraditi kalkulator na temelju kojeg je izračunata konverzija, koji uključuje detaljan pregled izračuna svih elemenata izračuna konverzije utvrđene u članku 19.c tog Zakona te ga učiniti dostupnim svakom pojedinom potrošaču preko svojih mrežnih stranica, a kojem će potrošač pristupiti preko svog osobnog identifikacijskog broja.

59. Svjedok Ivan Molnar je u svom iskazu naveo da se ne sjeća je li mu od strane tuženika ponuđeno sklapanje dodatka br. 1 ugovoru o kreditu, niti toga je li mogao utjecati na obračun potraživanja iz ugovora o kreditu, niti toga je li znao koliko iznosi obračunata pretplata, a izjavio je da se sigurno nije odrekao bilo kakvih potraživanja temeljem ugovora o kreditu, prigodom sklapanja dodatka.

60. Temeljem iskaza svjedoka, jer nema razloga za sumnju u istinitost njegovog iskaza, sud je utvrdio da se korisnik kredita nije odrekao bilo kojih potraživanja. Naime, korisnik kredita se prava koja mu pripadaju mogao odreći samo izričito, ako je prilikom potpisivanja Dodatka br. 1. Ugovora o kreditu bio informiran o tome kojih se točno prava odriče, a koja prava mu pripadaju na temelju ništetnosti ugovornih odredaba predmetnog Ugovora o kreditu. Prema tome, kako se korisnik kredita koji je ustupio tražbinu tužitelju nije odrekao prava koja mu pripadaju na temelju ništetnosti ugovornih odredaba predmetnog Ugovora o kreditu, nisu osnovani navodi tuženika o tome da je

zbog konverzije ugovora o kreditu izgubljeno pravo na bilo kakvo potraživanje u odnosu na tuženika po pitanju ništetnosti ugovornih odredaba.

61. Radi utvrđenja razlike između iznosa anuiteta koje je korisnik kredita platio zbog promjene tečaja CHF-a u odnosu na početni tečaj do dana sklapanja dodatka ugovora o kreditu (konverziji), iznosa zateznih kamata na te iznose od dana pretplate svakog pojedinog iznosa do konverzije, tzv. negativne razlike, odnosno je li i u kojem razdoblju korisnik kredita plaćao manje iznose od onih utvrđenih početnim uvjetima zbog valutne klauzule, te je li obračun potraživanja pri konverziji ugovora o kreditu proveden sukladno članku 19. ZPK sud je izveo dokaz vještačenjem koje je obavio Centar za vještačenja d.o.o.

62. U nalazu i mišljenju Centra za vještačenja d.o.o. je navedeno da su se u promatranom razdoblju promjene kamatnih stopa kretale kako slijedi: 4,20% godišnje do 10. ožujka 2008., 4,80% godišnje do 12. siječnja 2009., 5,70% godišnje do 10. prosinca 2009., 6,20% godišnje do 10. siječnja 2011., 5,74% godišnje do 10. prosinca 2013., 3,23% godišnje do dana provođenja konverzije. Posljedično na promjenu kamatne stope anuitet tužitelja se mijenjao od 382,35 CHF početno do 431,12 CHF kao najveći iznos anuiteta. U razdoblju od početka otplate kredita do dana provođenja konverzije kredita, tečaj CHF je oscilirao na više i niže u odnosu na tečaj koji je vrijedio prilikom isplate kredita. U razdoblju otplate kredita do dana provođenja konverzije zbog promjene tečaja na više i niže u odnosu na tečaj koji je vrijedio prilikom isplate kredita ukupno da je preplaćeno 6.388,12 EUR, od kojeg iznosa se na preplatu zbog rasta tečaja odnosi 6.447,26 EUR, te zbog pada tečaja ispod tečaja na dan isplate kredita manje plaćen iznos od 59,14 EUR.

63. Nadalje, se navodi da je 22. veljače 2016. godine sklopljen Dodatak br. 1 Ugovora o kreditu kojim je izvršena konverzija kredita, te je utvrđen iznos preostale glavnice za otplatu na dan 3. ožujka 2016. u iznosu 16.701,51 EUR što primjenjivim prodajnim tečajem na dan 3. ožujka 2016. iznosi 127.816,66 kn (tečaj 7,653 kn za 1 EUR). Sporazumom o korištenju preplate po konverziji sklopljenim 22. veljače 2016. da je utvrđena preplata tužitelja u iznosu 3.515,67 EUR.

64. Temeljem raspoložive dokumentacije da proizlazi da je tuženik izvršio izračun konverzije kao da je kredit prilikom ugovaranja ugovoren u EUR s kamatnom stopom 5,40%. Nadalje, da prema raspoloživoj dokumentaciji proizlazi da je tuženik u skladu s čl.19. c izvršio izračune na način da je uplate korisnika kredita, izvršene po kreditu u CHF, a realizirane u kn, preračunao na uplate kao da je kredit bio odobren u EUR po simuliranom otplatnom planu, te je za izvršene uplate u kunama od strane korisnika kredita izvršio preračun koristeći primjenjivi tečaj EUR na dan uplate. Tuženik je preračunom izvršio umanjenje iznosa glavnice CHF preračunate u kn na dan konverzije te sveo iznose glavnice sukladno simuliranom otplatnom planu za EUR po promjenjivom tečaju i promjenjivoj kamatnoj stopi za EUR kredit. Slijedom navedenog prilikom izrade simuliranog otplatnog plana u EUR za određivanje iznosa početne glavnice u EUR uzeta je početno odobrena glavnica kredita u CHF po primijenjenom tečaju na dan isplate kredita za CHF čime je dobiven iznos kunske protuvrijednosti početno odobrene glavnice kredita. Na kunski iznos je primjenom tečaja za EUR koji je vrijedio na dan isplate kredita izračunata početno odobrena glavnica kredita u EUR. Početna kamatna stopa za simulirani kredit u EUR, ali i naknadne su u simuliranom otplatnom planu kredita u EUR više od primijenjenih, promjenjivih, kamatnih stopa po

obračunu banke za kredit tužitelja u CHF. Prilikom izračuna da je korišten promjenjivi tečaj EUR kao i promjenjiva kamatna stopa koja bi se moguće odnosila na tužitelja da je imao kredit u EUR. Tuženik da je postupao u skladu s Zakonom o izmjeni i dopuni Zakona o potrošačkom kreditiranju čl.19. c te je uzeo u obzir sve uplate koje je korisnik kredita izvršio u razdoblju od dana isplate kredita do dana konverzije te ih je preračunao na mogući anuitet pod pretpostavkom da je korisniku kredita bio odobren kredit u EUR, s početnom (promjenjivom) kamatnom stopom od 5,40% te je iskazao Sporazumom o korištenju preplate po konverziji više uplate (preplatu) korisnika kredita u iznosu od 26.968,74 kn, odnosno primjenom tečaja na dan sklapanja sporazuma iznos od 3.515,67 EUR.

65. Nadalje, tuženik da je izračunom konverzije utvrdio glavnicu u iznosu 16.701,51 EUR (nakon umanjenja) što je preračunato iznosilo 127.816,66 kn. Pod pretpostavkom da se tužitelju za vrijeme otplate kredita u CHF nije mogao mijenjati tečaj u odnosu na početni tečaj na štetu tužitelja preostala nedospjela glavnica tužitelja na dan 3. ožujka 2016. bi iznosila 117.142,43 kn. Slijedom navedenog razlika u glavnici na dan 3. ožujka 2016., odnosno na dan provođenja konverzije kredita, primjenom stvarnog otplatnog plana i tečaja na dan isplate kredita u odnosu na glavnicu iskazanu provedenom konverzijom iznosi 1.416,71 EUR. Zatezne kamate, na preplaćene mjesečne iznose zbog promjene tečaja iznad tečaja koji je vrijedio na dan isplate kredita, obračunate za razdoblje do dana provođenja konverzije kredita da iznose 2.241,38 EUR.

66. Na temelju iznesenog Centar za vještačenje d.o.o. je dao mišljenje da je korisnik kredita, uzevši u obzir rast anuiteta zbog rasta tečaja u odnosu na tečaj koji je vrijedio na dan isplate kredita, u razdoblju otplate kredita do dana provođenja konverzije kredita platio 6.447,26 EUR, te da je sveukupan iznos koji je više plaćen (zbroj više i manje plaćenog) za vrijeme otplate kredita do dana provođenja konverzije slijedom promjene tečaja na više i niže u odnosu na tečaj koji je vrijedio prilikom isplate kredita, iznosi 6.388,12 EUR, da je konverzijom utvrđen veći iznos neotplaćene glavnice za iznos 1.416,71 EUR i da zatezne kamate na preplaćene mjesečne iznose, po osnovu rasta tečaja za otplatu iznad tečaja koji je vrijedio na dan isplate kredita, obračunate do dana provođenja konverzije iznose 2.241,38 EUR te da je iznos preplate priznat prilikom konverzije 3.515,67 EUR.

67. Stranke nisu imale prigovora na mišljenje iz perspektive matematičkog obračuna. Sud također ne dvoji u točnost obračuna Centra za vještačenje d.o.o., pa mišljenje (odnosno obračune) prihvaća kao točne. Tužitelj je izjavio da od svog potraživanja oduzima iznos preplate priznat prilikom konverzije u iznosu od 3.515,67 EUR te je u konačnici prema obračunu vještaka tražio 6.589,68 EUR sa zateznim kamatama koje na taj iznos teku od 30. rujna 2015. do isplate.

68. Odredbom članka 323. stavak 1. ZOO-a je propisano da u slučaju ništetnosti ugovora svaka ugovorna strana dužna je vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takva ugovora, a ako to nije moguće, ili ako se narav onoga što je ispunjeno protiv vraćanju, ima se dati odgovarajuća naknada u novcu, prema cijenama u vrijeme donošenja sudske odluke, ako zakon što drugo ne određuje.

69. U ovom postupku tužitelj upravo postavlja zahtjev za vraćanjem onog što je njegov prednik, korisnik kredita, isplatio tuženiku (odnosno njegovom predniku) na

temelju ništetne ugovorne odredbe. Stoga je sud prihvatio zahtjev tužitelja da mu tuženik plati (vrati) 6.589,68 EUR. Pri tome je naglasiti da su tuženik u pogledu tzv. negativnih razlika u iznosu od 59,14 EUR nije istaknuo niti protutužbu, niti prigovor radi prebijanja. Valja naglasiti da prigovor radi prebijanja (sudski prijeboj do kojeg dolazi u parnici odlukom suda) u postupovnopравnom smislu ne postoji ako ga tuženik na nesumnjiv način ne istakne te ako određeno ne navede koju tražbinu stavlja u prijeboj, s tim da tražbina koju je tuženik istaknuo takvim prigovorom mora biti kvantitativno određena. Jednako je tako i u odnosu na građanskopravni prijeboj, ali uz razlike koje proizlaze iz pravne prirode ovih instituta i odredbe članka 333. stavak 3. ZPP-a, kao i onih prekluzivne naravi iz članka 288.a stavak 6. ZPP-a.

70. U tom smislu, ako u postupku u odnosu na potraživanje tuženika, nije na određen način istaknut procesnopravni prigovor radi prebijanja iz članka 333. ZPP-a ili materijalnopravni prigovor prijeboja (kompenzacija) iz članka 195. i članka 196. ZOO-a, odnosno ako nije podnesena protutužba, tada nema ni postupovnih pretpostavki za bilo kakvo odlučivanje o osnovanosti ili neosnovanosti potraživanja tuženika na ime restitucije u vezi s negativnim tečajnim razlikama temeljem nepoštenih i ništetnih odredbi ugovora o kreditu u CHF.

71. Dakle, u situaciji kada tuženik samo općenito stavlja materijalnopravni prigovor kojim zapravo (samo) osporava visinu potraživanja tužitelja na temelju nepoštenih i ništetnih odredbi ugovora o kreditu koje se odnose na CHF valutnu klauzulu, sud nije ovlašten niti dužan umanjivati potraživanje tužitelja s negativnim tečajnim razlikama nastalim u razdoblju kada je tečaj CHF bio niži od tečaja CHF na dan isplate. Takav stav izražen je i u odluci Vrhovnog suda Republike Hrvatske, poslovni broj Rev 549/2023-4 od 18. prosinca 2023.

72. Stoga, ovaj sud prilikom odlučivanja o tužbenom zahtjevu nije uzeo u obzir tzv. negativne razlike iako iz nalaza i mišljenja Centra za vještačenja d.o.o. proizlazi da ukupan iznos kojeg je tužitelj manje platio s obzirom na pad tečaja u odnosu na tečaj koji je vrijedio prilikom isplate kredita ukupno iznosi 59,14 EUR-a.

73. No tuženik je istaknuo prigovor radi prebijanja svoje tražbine "utvrđene i iskorištene pretplate u iznosu od 3.579,37 EUR/26.968,74 kn".

74. S obzirom na to da je tužitelj od svog potraživanja oduzeo tu tražbinu, koja prema mišljenju vještaka iznosi 3.515,67 EUR, a ne 3.579,37 EUR, zbog primjene različitog tečaja prilikom konvertiranja iznosa od 26.968,74 kn, to tuženik nema tražbinu vraćanja tog iznosa prema tuženiku. Stoga je trebalo utvrditi da tuženik nema tražbinu prema tužitelju u iznosu od 3.579,37 EUR.

75. Tuženik je isticao i prigovor zastare.

76. Pokretanjem parničnog postupka za zaštitu kolektivnih interesa potrošača dolazi do prekida zastare u smislu odredbe članka 241. ZOO-a te zastara individualnih restitucijskih zahtjeva počinje teći ponovno tek od trenutka pravomoćnosti sudske odluke donesene u povodu te tužbe.

77. Parnični postupak za zaštitu kolektivnih interesa potrošača pokrenut je 4. travnja 2012.

78. Stoga, u odnosu na tužbom obuhvaćenu tražbinu zastara nije nastupila jer je zastara prekinuta podnošenjem tužbe u sporu za zaštitu kolektivnih interesa prije proteka petogodišnjeg zastarnog roka koji se primjenjuje na tražbinu vraćanja stečenog bez pravne osnove. Rok zastare počeo je ponovno teći 14. lipnja 2018., kada je prvostupanjska presuda iz kolektivnog potrošačkog spora postala pravomoćna u dijelu kojim se utvrđuje ništetnost valutne klauzule. Tužba je u ovom postupku podnesena 13. lipnja 2023., dakle unutar petogodišnjeg roka zastare.

79. Nisu osnovani navodi tuženika o tome da je protekao rok zastare s obzirom na to da je tužitelj tek nakon provedenog vještačenja postavio određen zahtjev za isplatu. U odnosu na te navode tuženika, za navesti je za određivanje je li protekao rok zastare mjerodavan dan podnošenja tužbe kojom tužitelj traži isplatu, a ne dan kada je tužitelj odredio točan iznos čiju isplatu u ovom postupku zahtjeva.

80. Slijedom navedenog, ocjenom svih izvedenih dokaza, utvrđeno je kako je tužitelj ovlašten tražiti od tuženika vraćanje iznosa od 6.589,68 EUR, pa je tužbeni zahtjev prihvaćen i naloženo je tuženiku da tužitelju plati utuženi iznos od 6.589,68 EUR, zajedno sa zateznim kamatama koje na taj iznos teku od 30. rujna 2015. do isplate do isplate po stopi koja se određuje sukladno odredbi članka 29. stavak 1. i 2. ZOO-a, u svezi s člankom 1115. ZOO-a, po stopi određenoj za ostale odnose, sve na način kako je to pobliže navedeno u izreci ove presude, pod točkom II.

81. Ujedno je za istaknuti da je tužitelj iznos pretplate oduzeo od 3.515,67 EUR oduzeo od izračunate zatezne kamate u iznosu od 1.416,71 EUR, pa dakle niti ne traži plaćanje zateznih kamata na obračunate kamate.

82. Tuženik je izrazio i stajalište o nedostatku pravnog interesa tužitelja za podnošenje predmetne tužbe. To stajalište nije opravdano. Naime, tužitelj koji traži kondemnatornu pravnu zaštitu u pravilu ima pravni interes za traženje takve zaštite te se taj interes u pravilu pretpostavlja. No osim toga, tužiteljeva tražbina nastala je na osnovi izvanugovornog odnosa prednika tužitelja i tuženika te okolnost da je ugovorni odnos tih istih strana prestao ne utječe na nastanak ovlaštenja iz izvanugovornog odnosa, pa samim time ni na interes da se ovlaštenje konzumira kroz vođenje postupka, a radi postizanja one pravne koristi koju hoće ostvariti u ovoj parnici tražeći kondemnatornu zaštitu, koristi koju mu tuženik očigledno, po sadržaju izjava u ovoj parnici ne priznaje.

83. Slijedom svega naprijed navedenog, odlučeno je kao pod točkama I. i II. izreke.

84. Odluka o troškovima postupka donesena je sukladno odredbi članka 154. stavak 2. ZPP-a kojom je propisano da će sud, ako su stranke djelomično uspjele u parnici, najprije utvrditi postotak u kojemu je svaka od njih uspjela, zatim će od postotka one stranke koja je u većoj mjeri uspjela oduzeti postotak one stranke koja je u manjoj mjeri uspjela, nakon toga će utvrditi iznos pojedinih i iznos ukupnih troškova stranke koja je u većoj mjeri uspjela u parnici koji su bili potrebni za svrhovito vođenje postupka te će toj stranci odmjeriti naknadu dijela takvih ukupnih troškova koji odgovara postotku koji je preostao nakon navedenog obračuna postotaka u kojima su stranke uspjele u

parnici. Omjer uspjeha u parnici ocjenjuje se prema konačno postavljenom tužbenom zahtjevu, vodeći računa i o uspjehu dokazivanja u pogledu osnove zahtjeva.

85. Tužitelj je u parnici uspio u 82,37 % zahtjeva, a tuženik u 17,63 % zahtjeva. Prema citiranoj odredbi tužitelja pripada 64,74 % troškova koji su mu bili potrebni za svrhovito vođenje parnice.

86. Po ocjeni ovog suda, uzimajući u obzir vrijednost predmeta spora, tužitelju je trebalo priznati 250,00 EUR za sastavljanje tužbe (Tbr. 7.1. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne novine“ broj 138/2023., 107/2025. – dalje: Tarife), 250 EUR za sastav podneska od 16. travnja 2024. (Tbr.8.1. Tarife), za zastupanje na ročištu održanom 7. travnja 2025. u iznosu od 250,00 EUR (Tbr.9.1. Tarife), 62,50 EUR za sastavljanje podneska od 24. travnja 2025. (Tbr.8.4. Tarife), 250,00 EUR za sastavljanje podneska od 18. siječnja 2026. (Tbr.8.1. Tarife), 250,00 EUR za zastupanje na ročištu 28. siječnja 2026. (Tbr.9.1. Tarife), trošak sastava podneska od 21. ožujka 2026. u iznosu od 250,00 EUR (Tbr.8.1. Tarife) i trošak zastupanja na ročištu koje je održano 9. travnja 2026. u iznosu od 250,00 EUR (Tbr.9.1. Tarife). Pored tog iznosa tužitelju je priznat i trošak sudske pristojbe za tužbu u iznosu od 56,48 EUR-a, sukladno Uredbi o tarifi sudskih pristojbi (Tar.br. 1. stavak 1. Uredbe o tarifi sudskih pristojbi („Narodne novine“ broj 37/2023.) i trošak sudske pristojbe za presudu u visini od 126,45 EUR-a. Prema ostvarenom uspjehu sud je prihvatio zahtjev tužitelja da mu tuženik naknadi 1.291,84 EUR i još 700,00 EUR za troškove vještačenja, odnosno ukupno 1.991,84 EUR.

87. Tužitelju je na dosuđeni trošak postupka u iznosu od 1.991,84 EUR priznata i zatezna kamata koje teče na taj iznos od donošenja ove presude (13. svibnja 2026.) pa do isplate, sukladno odredbi članka 151. stavak 3. ZPP-a, po stopi određenoj člankom 29. stavak 2. ZOO-a za ostale odnose.

88. Tužitelju nije priznat više zatraženi trošak postupka u iznosu od 1.539,64 EUR-a, zajedno sa zateznim kamatama, a koji trošak se odnosi na trošak sastava podneska od 24. travnja 2024. u iznosu od 187,50 EUR jer nije riječ o obrazloženom podnesku, trošak sastava podneska od 24. travnja 2025. u iznosu od 250,00 EUR jer je tim podneskom tužitelj ponovio navode iz tužbe i prethodnih podnesaka, pa ta radnja nije bila potrebna te trošak zastupanja na ročištu za objavu presude u iznosu od 125,00 EUR. Nije mu priznat niti više traženi trošak sudske pristojbe presude u iznosu od 273,55 EUR, kao i trošak priznatih troškova prema ostvarenom uspjehu u iznosu od 703,59 EUR.

89. Stoga je na temelju iznesenog odlučeno kao u izreci ove presude.

U Splitu 13. svibnja 2026.

Sudac
Ana Misir Šarić

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude stranke mogu podnijeti žalbu u roku od 15 (petnaest) dana od dana kada je održano ročište na kojem se presuda objavljuje (za stranku koja je bila uredno obaviještena o tom ročištu) odnosno od dana dostave prijepisa presude (za stranku koja nije bila uredno obaviještena o tom ročištu). Žalba se podnosi Trgovačkom sudu u Splitu, a o žalbi odlučuje Visoki trgovački sud Republike Hrvatske.

Dostaviti:

- Miru Marinoviću, odvjetniku u Zagrebu
- Odvjetničkom društvu Anić & Anić d.o.o. iz Splita
- u spis

Broj zapisa: **9-30887-f1884**

Kontrolni broj: **010f4-1588e-32274**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:

CN=ANA MISIR ŠARIĆ, L=SPLIT, O=TRGOVAČKI SUD U SPLITU, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Trgovački sud u Splitu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.